

mod, hvormed denne havde løst koloni-problemer, og navnlig Algeri-spørgsmålet.

Den sydafrikanske regering som udøver mandatet over Sydvestafrika, blev som i tidligere år anklaget for sin apartheid-politik i den sydafrikanske Union, og dels for også at praktisere denne politik i mandatområdet, hvor afrikanerne — udtalte Liberias repræsentant — praktisk taget var afspærret fra verden og berøvet frihed og menneskerettigheder.

Den portugisiske repræsentant bestred vedkommende FN-komiteers ret til at beskæftige sig med Angola og andre portugisiske oversøiske territorier og hævdede, at underudvalget vedrørende Angola havde været partisk og ikke fremstillet kendsgerningerne, som de var.

Den sydafrikanske repræsentant udtalte, at uanset angreb under generaldebatten imod hans regerings politik, der gik ud på „separat udvikling af hvide og ikke-hvide“, ville den ikke lade sig intimidere, men fortsætte ad den vej, som „efter dens overbevisning var i alle befolkningsdeles interesse“.

Vedrørende de britiske besiddelser udtalte den canadiske udenrigsminister under generaldebatten almindelig anerkendelse af Storbritannien, der havde givet sine tidligere kolonier hjælp og vejledning under deres udvikling til selvstændige stater, og han nævnte bl. a., at fire af landene, der deltog i den seneste Commonwealth-konference — Sierra Leone, Tanganyika, Jamaica samt Trinidad og Tobago — var blevet uafhængige i det sidste år, og Uganda ville snart følge dem som frit medlem af Commonwealth.

Medens det almindeligt anerkendtes, at udviklingen i de britiske områder Kenya og Nyasaland hurtigt gik i retning af opnåelse af selvstændighed, blev der givet udtryk for bekymring over situationen i Syd-Rhodesia og Nord-Rhodesia. Ghanas repræsentant udtalte bl. a., at forbud mod nationalistisk virksomhed i Syd-Rhodesia kunne lede til et alvorligt tilbageslag for samarbejdet mellem racerne i dette område. Videre sagde han at et flertal af befolkningen i Federationen Rhodesia og Nyasaland anså denne statsdannelse for at være uønskelig.

Den danske udenrigsminister (jfr. bilag II) udtalte om kolonisørspørgsmålet, at FN har spillet en vigtig rolle for afviklingen af tidligere

tiders kolonistyre. Denne udvikling, som havde det danske folks varme sympati og fulde støtte, var et af de største fremskridt i det 20. århundrede. — Vi er nu nået så vidt, sagde udenrigsministeren, at kolonisørspørgsmålet inden længe vil være et tilbagelagt stadium, men den racepolitik visse stater fører, er af bitter aktualitet. Her tænker jeg bl. a. på den Sydafrikanske Republiks raceadskillellespolitik, der viser en foragt for mennesket, som vi aldrig kan acceptere. Det er vor pligt at forsvare de fundamentale menneskerettigheder, hvor de end krænkes eller trues i verden.

Den økonomiske udvikling.

De fleste talere i generaldebatten understregede den store betydning, deres regeringer tillagde en udvidelse af den økonomiske bistand til udviklingslandene, og samtidig blev af en række især uforpligtede landes repræsentanter faren ved det voksende svælg mellem de rige industrilande og de fattige udviklingslande fremhævet.

Vedtagelsen i 1961 af et særligt „FNs tiår for økonomisk udvikling“ fik fuld tilslutning.

Den hollandske repræsentant efterlyste dog hurtigere og større resultater og Chiles repræsentant ønskede en hurtig og betydelig forøgelse af de tekniske og finansielle resourcer. Costa Ricas repræsentant henviste bl. a. til, at medens uhyre summer blev anvendt på at nå op til månen, var det ikke lykkedes at give menneskene på vor egen planet fordelene ved de tekniske fremskridt.

Burmas repræsentant udtalte, at erfaringen havde vist, at det ikke var let at opnå en progressiv forbedring af de nye landes levestandard. Disse landes fremskridt var stødt på forhindringer i form af mangel på kapital, teknisk og administrativ dygtighed og den gradvise tilbagegang i deres handelsbalance med industrilandene. Den hastige befolkningstilvækst i de fleste af de nævnte lande havde virket i retning af at modarbejde en eventuel fremgang. Han udtalte sin tilfredshed med, at man nu både i industri- og i udviklingslandene var opmærksom på, at en fortsættelse af den økonomiske splittelse af verden rummede de største farer, og han anerkendte de skridt, industri-